

Дивина

Василь Чухліб

Шусь, шусь попід соснами, попід березами — і вже півкошика товстеньких боровичків і у Тарасика, і в Славка. А від Тетянки гриби чомусь ховаються. Лише одного боровичка знайшла та кілька сиріжок.

— Знаєш що, збирай краще квіти. Принесеш мамі букет, — порадив їй Тарасик.

Квітів у лісі багато. Онде на галявинці золотавіють цмин, звіробій, ліловіє верес, у видолинку цвітуть дикі рожі, деревій. І ще різні квіти, назв яких Тетянка й не знає.

— А це що за дивина?! — зупиняється вона навпроти незнайомої квітки.

Над кущем пухнастого листя немовби вежа височіє, усипана великими жовтими квітами.

— Угадала, — сміється Тарасик. — Ця квітка так і називається — дивина. А ще — ведмеже вухо.

— Справді, ці листочки ніби ведмедячі вуха — такі волохаті.

— І заячий холодок у лісі росте, і зозулин льон, і вовчі ягоди, — розповідають Тетянці Тарасик і Славко.

Набігалися по лісу, можна й перепочити ось на цій сонячній галявинці.

— О, дзвіночки! — вказав Тарасик на квіти, що голубіли неподалік.

Тетянка торкнулася однієї, другої квітки:

— А чому ж вони не дзвонять?

— Бо спочивають зараз. А дзвонять рано-вранці, пробуджують лісових мешканців. І зайці біжать капусту поливати, білки — по горіхи, дятел кузню відчиняє, мурашки свій дім ремонтують.

Тарасик так цікаво розповідав, що й Славко заслухався.

А Тетянка сказала:

— Букет мамі й так сподобається. А дзвіночків я не буду рвати. Нехай дзвонять.